

Me kaksi maailmaa vastaan

*Nora
Niemi*

Me kaksi maailmaa vastaan

*Nora
Niemi*

 SAGA
EGMONT

Nora Niemi

Me kaksi maailmaa vastaan

SAGA Egmont

Me kaksi maailmaa vastaan

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2012, 2022 Nora Niemi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728247914

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Prologi

Elinaa jännitti. Hänen ensimmäinen yövuoronsa uudessa työpaikassa oli juuri alkamassa, ja vaikka hän oli jo opiskellessaan tehnyt pitkiä sijaisuuksia ja harjoitteluja, tämä oli aivan toisenlaista. Hän olisi tasa-arvoinen muiden työntekijöiden kanssa, ja hän pääsisi vihdoinkin näyttämään osaamisensa ja omistautumisensa tositilanteessa. Työ sairaanhoitajana ei ehkä kaikista kuulostanut maailman hohdokkaimmalta ammatilta, mutta Elina oli tiennyt aina haluavansa alalle ja tunsikin polttelevaa ylpeyttä katsoessaan itseään peilistä.

Oli totta, että kukaan ihminen maailmassa ei voisi näyttää hyvältä terveydenhoitoalan nykyvaatetuksessa. Poissa olivat sairaanhoitajien pienet hilkat ja lyhyet hameet, niiden tilalla lököttävät housut ja huonosti istuva paita. Elina hypisteli paitansa kaulusta hermostuneena ja katsoi peilikuvaansa pää kallellaan. Hän näytti mitäänsanomattomalta, mutta siitä huolimatta hän tunsikin itsensä ylpeäksi. Hän oli ensimmäisessä oikeassa työpaikassaan, oikeassa ammatissaan, oikeiden potilaiden parissa. Hän voisi viimeinkin auttaa muita ihmisiä, tehdä parhaansa henkien pelastamiseksi ja olla osana tärkeää työyhteisöä.

Hän tiesi, että työ olisi raskasta ja illuusiot pelastajan ja auttajan roolista karisisivat kyllä ennen pitkää kun hän kohtaisi kiukkuisia, kiittämättömiä potilaita, liian kireitä aikatauluja ja riittämättömiä resursseja, mutta juuri nyt Elinasta tuntui että hän oli viimeinkin asemassa, jossa saattoi tehdä jotain auttaakseen muita, parantaakseen

maailmaa omalta osaltaan. Sen takia hän katsoi huonosti istuviin vaatteisiin puettua kuvajaistaan ja hymyili sille leveästi. Sitten hän astui pukuhuoneesta käytävälle ja aloitti ensimmäisen yövuoronsa iloisesti hyräillen.

Sairaalassa oli hiljaista ja hämärää, eikä käytävillä näkynyt ketään. Muut hoitajat olivat taukokuoneessa, ja potilaat olivat kaikki yhtä lukuun ottamatta unessa. Syvän hiljaisuuden rikkoi yhdestä ainoasta potilashuoneesta kuuluva hiljainen valitus. Elina vilkaisi ympärilleen, mutta käytävillä ei edelleenkään näkynyt ketään muuta. Hän ajatteli, että kenties hänen pitäisi ensin käydä ilmoittautumassa osastonhoitajalle ja tervehtiä muitakin työtovereitaan ennen kuin ryhtyisi todenteolla töihin, mutta vaikerrus huoneesta yltyi kovemmaksi. Elina oli tullut sairaalaan hoitaakseen potilaita eikä vaihtaakseen kuulumisia kahvihuoneessa. Hän veti syvään henkeä ja hiippaili äänettömästi huoneeseen sisään.

Vuoteella makaava potilas oli unessa. Hänen silmänsä olivat kiinni, toinen vapaasta tahdosta ja toinen melkein umpeen muurautuneena. Hänen kasvonsa olivat puoliksi siteiden peitossa, ja se osa joka oli jäänyt näkyviin oli turvonnut lähes muodottomaksi. Toisen silmän ympärillä loimotti valtava, sinipunainen ruhje ja luomi oli paisunut miltei kaksinkertaiseksi. Miehen alahuuli oli halki ja leuka turvoksissa. Elina ajatteli katsoa miehen papereista, oliko hänen kasvoistaan otettu kuvat ja näkyikö niissä murtumia, mutta miehen valitus sai hänet havahtumaan suunnitelmistaan ympäröivään todellisuuteen.

Kyllä, potilas oli ehdottomasti mies. Vaikka hänen kasvonsa olivat epämääräisiksi murjotut, hänen vartalonsa muoto kuului selvästi miehelle, isolle miehelle. Peitteen päällä lepäävät kädet olivat suuret kuin lapiot ja hänen äänensä kumpusi laajan, voimakkaan rintakehän syvyyksistä. Miehet kädet olivat lähes yhtä pahannäköiset

kuin hänen kasvonsakin, ja paksujen siteiden peitossa ne näyttivät lähes koomisilta, liian suurilta hänen muuhun kehoonsa nähden. Mies oli hakattu niin pahasti, että oli suoranainen ihme että hän oli elossa. Elina ei osannut kuvitella, millaisia vihollisia miehellä täytyi olla, niin paha jälkeä he olivat saaneet aikaan. Joko mies oli todella onnekas tai sitten hänellä oli virkaintoinen suojeleuskeli. Yhtä kaikki, Elina oli hämmästynyt että mies oli ylipäätään hengissä.

Mies oli syvässä unessa, mutta vaikersi silti, eikä Elina ollut varma pitäisikö hänen yrittää herättää miestä vai ei. Hänellä oli varmasti kipuja, mutta miehen vaikerrus oli toisenlaista, tuskaista ja epätoivoista, miltei sydäntä raastavaa. Valveilla hänellä olisi pahoja fyysisiä kipuja, eikä Elina ollut varma kumpi olisi pahempi, raastavan painajaisen kourissa jatkuva levoton uni vai valveillaolon ruumiillinen tuska. Hän epäröi hetken vuoteen äärellä, vilkaisi käytävälle nähdäkseen oliko ketään muuta tulossa hänen avukseen, ja kun joka puolella hänen ympärillään oli edelleen pelkkää hiljaisuutta, hän kumartui lähemmäs miestä ja kosketti kevyesti tämän olkapäätä.

Mies värähti ja käänsi päätään, mutta ei avannut silmiään. Hänen otsansa rypistyi ja hän valitti edelleen.

- Shh, ei mitään hätää, Elina kuiskasi ja otti miehen valtavan, paketoitun käden omaansa. Siteiden lomasta pilkistivät karkeat sormet.

- Sinä olet turvassa nyt, Elina kuiskasi ja kumartui lähemmäs. Miehen kasvot elivät, mutta hän ei avannut silmiään. Elina epäröi hetken, mutta kohotti sitten kätensä ja silitti kämmenellään miehen poskea niin hellästi kuin osasi. Mies voihkaisi, käänsi päätään ja hiljeni sitten. Hänen koko olemuksensa rauhoittui, hänen otsansa vihaiset rypyt tasoittuivat ja hänen hengityksensä tyyntyi

luonnolliseksi, syvän unen rytmiin seestyneeksi mereksi. Elina katseli miestä ihmeissään kuin lapsi, tunsu hänen kuumottavan ihonsa kätensä alla ja ajatteli, että mies oli taistelija. Hän tulisi kuntoon, kun saisi tarvitsemaansa tukea, vaikka hänen vammansa olivat pahat ja paraneminen veisi kauan aikaa. Mies oli voimakas sisältä ja ulkoa, se näkyi selvästi hänen rauhoituttuaan syvään, helpottavaan uneen. Elina kohottautui pystyyn, asetteli miehen peittoa vähän paremmin ja hiipi sitten ulos huoneesta sairaalan käytävälle. Sitten hän veti ryhtinsä suoraan, pyyhkäisi näkymätöntä nukkaa työvaatteistaan ja marssi hoitajien taukotilaan esittelemään itsensä uusille työtovereilleen.

Seuraavana iltana, kun Elina saapui uudelleen yövuoroon, hän suuntasi heti työvaatteet puettuaan kohti miehen huonetta. Hän paloi halusta tavata potilaan uudelleen, nähdä oliko hänen tilassaan tapahtunut muutosta, oliko hänen vointinsa yhtään parempi. Kun Elina pääsi potilashuoneen ovelle, hän pysähtyi ja veti syvään henkeä. Hän mietti, voisiko mies muistaa häntä vaikka olikin ollut unessa kun he olivat edellisenä iltana tavanneet. Sitten Elina avasi oven ja astui varovasti sisään. Huone oli tyhjä.

Elina kääntyi paikallaan täyden ympyrän varmistaakseen, ettei huoneessa todella ollut hänen lisäksi ketään, ja perääntyi sitten kummastuneena takaisin käytävään. Osaston ylihoitaja Aili oli juuri menossa hänen ohitseensa pino suolaliuospusseja käsivarrellaan.

- Potilas, joka oli tässä huoneessa, Elina henkäisi ja tarttui Ailia käsivarresta, niin että nainen miltei pudotti kantamuksensa. - Missä hän on?

- Mistä minä tiedän, Aili vastasi ärtyneenä siitä, että hänen matkantekonsa keskeytettiin.

- Se iso mies, todella pahaan kuntoon hakattu, Elina tarkensi.

- Ai se. Kotiutettiin kai.

- Kotiutettiin? Hänhän oli aivan kamalassa kunnossa! Eihän häntä ole vielä voitu kotiin päästää!

- Tai siirrettiin. En minä muista. Mitä se sinua liikuttaa, katso papereista jos olet niin kiinnostunut. Meillä on ihan riittävästi sellaisiakin potilaita, jotka ovat paikalla, keskittyisit niihin.

- Niin, Elina sanoi ja painoi katseensa alas. - Olet kai oikeassa, hän sanoi vaisusti ja vilkaisi viimeisen kerran tyhjään potilashuoneeseen. Aili viiletti jo pitkällä käytävällä ja Elina tiesi, että hänenkin pitäisi keskittyä töihinsä, ja niihin potilaisiin jotka olivat paikalla. Mies oli varmasti siirretty johonkin saamaan parempaa hoitoa, Elina uskotteli itselleen. Hän ei jostain syystä kestänyt ajatusta, että miehelle olisi tapahtunut jotain paha, että hän olisi kauheimmillaan jopa menehtynyt vammoihinsa... Elina kieltäytyi ajattelemasta asiaa ja päätti, että mies oli turvassa. Hän keskittyisi niihin potilaisiin jotka olivat paikalla. Elina vilkaisi viimeisen kerran tyhjään huoneeseen ja huokasi, ennen kuin lähti jatkamaan töitään. Hän oli varma ettei näkisi miestä enää koskaan uudelleen.

1. Henkiahieveriin hakattu

Talo oli tyhjä, kun Elina palasi töistä kotiin. Hän rysäytti kauppakassit käsistään eteisen lattialle, ja riisui kenkensä mieltien itsekseen, pitäisikö hänen kuitenkin hakea sitä ylihoitajan virkaa, joka Ailin eläköityessä tulisi auki. Ei se vielä tämän vuoden asia ollut, mutta pian ajankohtainen kuitenkin, ja Elina tiesi että hänellä oli hyvät mahdollisuudet. Hän oli tehnyt monta vuotta sitkeästi töitä osastolla, ja hänestä oli alkukankeuksien jälkeen tullut pidetty työtoveri ja luotettu ystävä monelle. Sen lisäksi lääkärit luottivat hänen ammattitaitoonsa, ja vaikka Elina ei halunnutkaan päästä eteenpäin pelkillä suosituksilla, Markuskin voisi kenties sanoa muutaman sanan hänen puolestaan. *Missähän mies oikein viipyi?* Elina mietti itsekseen samalla kun raahasi kauppakassinsa keittiöön. Ehkä Markus oli jäänyt päivystämään. Mies ei juuri koskaan muistanut kertoa Elinalle työvuoroistaan, vaikka toisaalta vaati naista tekemään tarkasti selkoa omista vuoroistaan ja menoistaan.

Kello oli jo seitsemän, kun Elina sai kinkkukiusauksen uuniin ja ryhtyi pyyhkimään keittiön pöytää. Hän korjasi Markuksen vaatteet olohuoneen nahkasohvalta pyykkiin, ja laittoi astianpesukoneen pyörimään. Olohuoneen sohvapöydällä valkoinen liljakimppu oli vain vähän nuutunut, joten Elina lisäsi maljakkoon vettä ja virkistettä ja poimi yhden kuihtuneen kukan pois. Sitten hän seisahtui hetkeksi tuijottamaan seinän kokoisista, valtavista ikkunoista ulos merelle. Illan hämärtyessä tuuli yltyi ja

rantaan iskevät aallot nousivat korkeammiksi. Elina säpsähti, kun ovi kävi ja Markus kolisteli sisään.

- Moi, mies sanoi ovella ja potki kengät jalastaan.

- Moi, kulta, Elina kääntyi hymyillen miehensä puoleen ja katsoi tätä hetken aikaa hiljaisena. Markus näytti edelleen samalta kuin silloin, kun he olivat tavanneet vuosia sitten. Hänellä oli tummanruskea, paksu tukka ja isot silmät sekä suora, päättäväinen nenä. Markus oli kävellyt häntä sairaalan käytävällä vastaan vihreissä kirurginvaatteissaan, ja pysähtynyt kuin seinään hänet nähdessään. Sitten mies oli tarttunut häntä käsistä, vetänyt perässään sairaalan porraskäytävään ja vaatinut siltä seisomalta naista lähtemään ulos kanssaan. Elina oli sanonut suoraan ja harkitsematta kyllä, eikä hän oikein vieläkään tiennyt miten oli tavoistaan poiketen käyttäytynyt niin spontaanisti. Mutta Markuksella oli tapana saada haluamansa. Heidän häpäivänsä oli sovittu ensi kesäksi.

- Onko nälkä? Elina kysyi toivonkipinä äänessään, mutta inhosi samalla sitä että kuulosti siltä kuin puhuisi lapselle.

- Söin matkalla, Markus sanoi ja käveli Elinan ohi kumartuen antamaan naiselle huolimattoman suukon. - Päivystyksessä oli taas hirveä ruuhka ja kaikki hoitajat olivat joko raskaana, äitiyslomalla tai synnyttämässä, mistä sekin sitten johtuu. Siellä me sitten Koskisen kanssa kahdestaan koitimme pärjätä. Välillä mietin, että mistä teille oikein palkkaa maksetaan, koska aina sillä hetkellä kun hoitajia tarvittaisiin, he ovat kaikki kadonneet kuin tuhka tuuleen, ja hetken kuluttua heitä on kuitenkin taukuhuone täynnä, Markus puhisi. - Entäs sinä, moneltako olit kotona?

- Kuuden maissa.

- Etkä ole viitsinyt siivota?

- Minä... Elina meni hetkeksi hiljaiseksi, eikä tiennyt mitä sanoa. Olihan hän siivonnut, mutta ei ilmeisesti niin että se

olisi Markukselle riittänyt. - Minä tein ruokaa, hän sanoi lopulta.

- Onhan sekin kai jotain, Markus sanoi ja kääntyi sitten Elinan puoleen. - Joskus vaan olisi kiva tulla siistiin, kauniiseen kotiin työpäivän päätteeksi, ymmärräthän sinä sen, hän sanoi pehmeämmin ja otti naisen kasvot käsiensä väliin. Elina sulki silmänsä jo ennen kuin Markuksen kasvot tulivat lähemmäs ja hänen huulensa koskettivat pehmeästi Elinan huulia.

- Minä menen suihkuun, hän sanoi ja vetäytyi irti Elinasta. Nainen jäi seisomaan keskelle olohuoneen lattiaa tietämättä mitä tehdä. Hetken kuluttua hän istui sohvalle, painoi television päälle ja alkoi tuijottaa ruutua kuunnellen samalla kylpyhuoneesta valuvan veden epätasaista loisketta.

Ei Elinalla ollut mitään syytä valittaa. Markus oli hyvä mies, häntä oli mukava katsella, hän teki haastavaa ja arvostettua työtä ja piti Elinasta huolta. Siitä huolimatta nainen huomasi toivovansa, että mies olisi edes joskus halunnut tietää, miten hänen päivänsä oli mennyt. Jos Markus olisi edes kerran kysynyt, mitä hänelle kuului, ja malttanut sitten todella odottaa vastausta sen sijaan että vain nyökkäsi ja alkoi heti kertoa omasta päivästänsä, se olisi riittänyt Elinalle. Hän halusi vain tietää, että mies jonka kanssa hän jakoi elämänsä todella välitti hänestä. Mutta ehkä Markus osoitti huomiotaan toisilla tavoilla. Olihan hän pyytänyt Elinaa muuttamaan luokseen, ja vielä kaiken lisäksi itse halunnut sopia kesähäistä. Elina päätti, että hän murehti turhia, ja päätti ettei työkiireidensä lisäksi ottaisi enää ylimääräistä stressiä kotiasioista. Hän kohensi asentoaan sohvalle ja rentoutui. Seuraava yövuoro vetäisi hänet piippuun kuitenkin, joten nyt oli paras yrittää saada ladattua akkuihin vähän ylimääräistä virtaa.

Elina oli työssään nähnyt monenlaisia kauhuja, mutta aina välillä ovista tuotiin potilas joka sai hänen sydämensä jättämään lyönnin väliin. Kun Laitinen kärräsi pojan aamuyöstä sairaalan ovista sisään, Elinan ensimmäinen ajatus oli, että hän ei selviäisi. Verta oli paljon, ja se oli kuivunut tummiksi läiskiksi hänen kasvoilleen, jotka olivat ruhjeiden alla olleet kauniit. Poika oli nuori, alle täysi-ikäinen, mutta iso ja vahva. Hänellä oli kaikki edellytykset taistella ja selvitä, mutta Elina tunsi valtavaa huolta ja levottomuutta katsoessaan poikaa. Hänen asentonsa vuoteella oli omituisen luonnoton, ja hän retkotti paikallaan kuin ruumis. Sisäisten vammojen määrää oli mahdotonta arvioida ennen kuin hänet olisi tutkittu kunnolla, ja näkyvistä vammoista päätellen oli toisaalta armollista, että poika oli tajuton. Hänen kipunsa olisivat olleet käsittämättömän kovat, jos hän olisi ollut valveilla. Elina katseli poikaa Laitisen kärrätessä häntä eteenpäin ja tajusi viimein, mikä juuri tässä potilaassa teki hänet niin hermostuneeksi. Poika ei ollut taistelija. Hänen olemuksessaan ei näkynyt merkkiäkään sellaisesta tahdonvoimasta, jota tällaisesta tilanteesta selviämiseen tarvittiin.

- Mitä hänelle on tapahtunut? Elina kysyi ja rykäisi sitten peittääkseen ääneensä livahtaneen hämmennyksen. Hänen työssään ei ollut varaa hempeilyyn vaan hänen oli tehtävänsä oli pitää päänsä kylmänä ja tehdä kaikkensa, jotta poika selviäisi. Hänen mahdollisuutensa eivät näyttäneet hyviltä.

- En tiedä, ambulanssinpunaisissa haalareissa seisova Laitinen sanoi ja pudisteli päätään. Elina tunsi muutaman useimmin poikkeavista palomies-sairaanhoitajista nimeltä, ja Laitinen oli yksi heistä.

- Kukaan ei tiennyt. Joku oli soittanut nimettömästi ambulanssin, eikä siellä ollut ketään kun me tultiin paikalle. Poika makasi maassa puolikuolleena keskellä ei mitään, eikä lähimailloilla näkynyt yhtään elävää olentoa. Hakattuhan hänet on, se on selvää. Mutta tuollaiseen kuntoon. Hyvä luoja sentään, minä en haluaisi edes ajatella mitä hänelle on tapahtunut... Laitinen mutisi ja vältteli Elinan katsetta.

- Onko hän tullut tajuihinsa kertaakaan sinä aikana, kun hän on ollut teidän huostassanne? Elina kysyi.

- Ei. Vähän kyllä odottelin, että hän virkoaisi, mutta ei, Laitinen pudisti päätään ja vilkaisi sitten Elinaa. Hän näki naisen kasvoilla aitoa huolta, ja toivoi, että olisi voinut sanoa jotain muuta.

- Toisaalta, ehkä se on armollisempaa näin. En haluaisi herätä tuossa kunnossa. Enkä varsinkaan muistaa, mitä minulle on tehty jos olisin tuossa kunnossa, Laitinen lisäsi.

Sanat herättivät Elinassa yllättävän kauhun. Hän vilkaisi pojan aiemmin kauniita kasvoja.

- Ei kai hänessä näkynyt merkkejä...

- Seksuaalisesta väkivallasta? Laitinen aavisti. - Ei. Hänet on vain perinteisesti pahoinpidelty, mutta minä olen ollut lansirissa kauan enkä ole koskaan nähnyt ketään, joka olisi ollut tuossa kunnossa. En tiedä millä häntä on hakattu, mutta tuskin pelkillä nyrkeillä.

Sanat saivat Elinan kalpenemaan. Hänen alitajunnastaan yritti nousta pintaan jotain, jokin sanaton, hämärä muistikuva joka ei millään tarkentunut hänen mieleensä, eikä Elina saanut tuntemuksestaan enempää irti. Asialla ei todennäköisesti ollut mitään tekemistä tämän tapauksen kanssa, mutta voimakas tunne sai hänet silti hermostuneeksi. Ja sitten hän muisti jotain konkreettisempaa lähimenneisyydestä.

- Viime viikolla, muistatko? Se vaaleatukkainen pentu, jolla oli silmä mustana ja kylkiluita poikki. Sanoi olleensa